

Kiadja: HDK Hód-Biotech Kft.
Felelős kiadó: Fuchsz Máté ügyvezető.

Szerkesztőség:

Vásárhelyi Látóhatár Szerkesztősége

6800 Hódmezővásárhely,

Rudnay Gyula u. 49. fsz. 2.

E-mail: benakk@gmail.com

Telefon: + 36 20 280 2529

Főszerkesztő: Benák Katalin.

A szerkesztőség tagjai:

Bányai Béla, Borus Gábor, Gaál Györgyi,

Simon Ferenc, Soós Csilla.

Nyelvi lektorok:

dr. Radicsné dr. Ruzsa Ilona és

Takátsyné Farkas Irén

Nyomda:

Norma Nyomda, Hódmezővásárhely,

Rostás Pál nyomdavezető

Megjelenik: negyedévente

Kapható:

LÍRA KÖNYVESBOLT,

PETŐFI UTCA - EMLÉKPONT,

KÁLVIN ANTIKVÁRIUM

NÉMETH LÁSZLÓ VÁROSI KÖNYVTÁR,

VÁSÁRHELYI LÁTÓHATÁR SZERKESZTŐSÉGE.

Megrendelhető:

Vásárhelyi Látóhatár Szerkesztősége.

6800 Hódmezővásárhely,

Rudnay Gyula u. 49. fsz. 2.

E-mail: benakk@gmail.com

Telefon: + 36/20/280 2529

Átutalással:

Raiffeisen Bank Rt. 12067008-00149806-

00100007

Minden jog fenntartva!

©Vásárhelyi Látóhatár.

HU ISSN 2061-8182

Ny.t. 163/0239/2/2010.

Első közlésű, elektronikus formátumú,
nyelvileg ellenőrzött kéziratot fogadunk, mely
tartalmáért a szerző vállal felelősséget.

Információink és az *Adatvédelmi nyilatkozatunk*
megtekinthető a www.vasarhelyilatohatar.hu
honlapunkon.

ÁLMÁBAN JÓZSEF ÍGY BESZÉLT MÁRIÁHOZ AZ IDŐK KEZDETÉN

„*Jézus Krisztus születésének ez a története: Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, gyermeket fogant a Szentlélek erejéből. Férje, József igaz ember volt, nem akarta meghurcolni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala és így szólt hozzá:*

<József, Dávid fia ne félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, hiszen akit az szíve alatt hord, az a Szentlélektől van. Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.> Ezek azért történtek, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta szavával mondott: Anya lesz a szűz, és fiút szül. Emmanuel lesz a neve. Ez azt jelenti: Velünk az Isten.”

(Máté 1: 18-23)

Kicsi názáreti ház. Ácsműhely. Gyaluforgács illata száll. Nehéz, munkás napja volt ma. Éjjel van már. Laza szövésű beszűrődő fények a sötétben. Ágtövisek rajzolata. József a fal mellett alszik. Élete első pillanatát megelőző időkből álom költözik a szemére. Emlékek fátyla alatt fölcsendül egy dallam. Belső szó kíséri. Minden mondat nyitva.

A születés előtti pillanatban

Még mindig szótlannul keresel és vársz.
Úttalan utakon jársz. Régi ösvényeken
sóvárogsz. Szélfúttá rajzolatokat havon,
ha elmerülve nézel... Csak most véled

felismerni? Apadó forrás körül a hideg
kövek már düledeznek. Roskadó évek.
Várakozás. Bolygó árnyék jár körbe és
mit gondolsz, talán így ismételd a sors?

Végül lassan újra eltávoznak tőled ezek
a táguló percek. Szorongva várt öröm.
Égi útra tér fohászod. Belül segítő hang
szólt meg. Halkan kérdeznél is valamit,

de most már késő. Máris halod füledben
a gyengéd választ. Közel az idő. Eredeti
természeted örökét fogadd el! Ki beszél?
Felragyog még szavad körül az üres tér.

A felhőkkel jön el. Kinn zúg a szél. Álmában Mária-hoz József így beszél. Harmatcsep-
pen! Mária, lelkem, jó, hogy vagy nekem. Nem vagy hajótörött. Már nem. Légies tánc emlé-
ke, hárfahúr játéka, szellő fuvallata délről. Ma éjjel dallamodat hallottam. Kihajló ív vagy az
időből, édes szabálytalanságom. Fordulj felém áramló mandulaillattal! Semmi sem véletlen
már. Könnyedséged ellenállhatatlan és új. Illatod száll, ritmusod megtalál. Ki nem érdemel
jóság. Tegyel fölém eget az egedből, fényt a szemedből! Suttogásom. Hallod most hangomat?
Színesen szól hozzád. Kék, majd zöld és fehér, a szürkék, az égőpirosak folyton jönnek ját-
szani. Színek áldozati oltára vagy. Vérkorong benned az alkonyat. A látóhatár tobzódásában
ömlik szét arcod fénye. Eredeti ragyogásod félénk rejtőzködése. Szomjamb végtelen erővel
szikkasztja a számat. Ének fakad, neked zeng. Trópusi párában lélegző szeretni való elzárt
kertem. Lépteidet hallom. Adj nekem még időt! Magasra száll majd, ami lehullt. A kezdet és
a vég egymásba hatol. Körtáncot jár. Tizenkétszer hoznak gyümölcsöt a fák.

Kérdően nézel rám. Lelkedben örömd lebeg. Boldog vízililiom csodás tavodon. A part-talan idő öblében dagadó vitorláid repítenek. Játszi fényed biztató mosolyomban. Remegésed oldódik. Mária, halk szót tanultam hosszán mondani, szépen. Most emelkedően szárnyal bennünk léted. Érezlek fényem. Jó illatú álom virága. Kulcsom most fordul. Zengő titkod zárjában, erőm a tiéd. Ájulásból feltámadó elfogadása ez igazi énednek. Kik vagyunk egymásnak újra? Válaszai vagyunk minden égi és földi jónak. Máriám, érzed? Egymásra hangolt régi és új szavak jönnek eléd. Átjárnak, oltalmaznak. Lábaid előtt darabokra tört agyagedény vagyok. Forrassz eggyé, mondj el mindent, amit szeretnél! Hallgatlak az idők végtelenéig. Csörgedező szép patak. Csöndedben elmerülök. Kicsi türelmem. Sziklák hasadékában feszkelő szelíd galambom. Rejtekhelyeden, a szirték ösvényén mutasd meg titkos arcodat. Teljes szemléletem benned ragyog. Lelkedben él. Hullámzó színekben érintésem, lélekboldogod finom keringő mozgását érzem. Mária, csended ölen fekszem hanyatt, tündöklő arcodat nézem. Forgás-szimmetriája vagy sorsomnak. A part mentén a táj fölött lebegő dallamodat hallok. Delel a Nap. Illatos olajjal, borral, igazgyönggyel, keleti fűszerekkel, susogó selyemmel megpakott bőségkosaram vagy. Vigyázok kincseidre. Minden éjszaka óvom sorsodat. A nyíló égen egyszer majd fehér lovat látni, szeme tűz, éke korona...

Mária, tőled felismerést kaptam. Mohás zöld puhában, szótlánul veled szeretnék láthatatlan szemléletté válni. Tekintetedet, kezed mozdulatát, szavaid forrását, lényed titkát özömm. Hangtalanul, csillapítatlanul rezeg. Idő és tér színekre váltott, a pillanatok zenébe alakultak át. Távolban lebegő titkát a sorsod. Okság vihara dül. Érzelem és értelem kettős eredetéből korlátomon átnézni már nem tudok? Maradsz te nekem. A pillanat összeporlad a múlt örömben. Hallgatásba burkolózó ki nem mondott alapja vagy érvényes szavadnak. Búzakenyér és szőlőbor.

Mégsem találnék kulcsot a záradhoz? Ha közelebb engedsz, rátalálok? Rejtőző válasz, benned lakozik. Csak akkor szólalsz meg, ha fénytörés nélkül élhetsz? Feleleted ez a bennem keletkező kérdésre? Néma várakozás. A nyelv előtti csönd, a szó előzetes színe ez benned. A tiszta eleven lét kimondatlan szavaidként. A forma feloldása a zenében, amihez csak neked van füled. Tőled érkező hang, kérdez. Bennem csillan meg a válasz. Ami rejtő homályban volt, az árnyékból előlép és dől a fény. Már az ajtónál áll és kopogtat. Te elkezdesz beszélni. Forrás fakad hűs lombok alatt. Önkény nélküli csodára vágyódás vagy. Ingamozgásodban nyilatkozik meg szabadságod. Ég és föld között. Te, aki elválaszt és egyesít. Átellenben állsz, mégis egyek vagyunk. Társalgásod hallok a színekkel, az elemekkel, te felhő által fedett lelki tér. A növényi érés szótlán léptéke szerint szerteszaladó zöldellésem. Eresztékek nélküli összetartásom. Egész lényeddel izzó öröm örök fénye. Égzengés, morajló hangok, ragyogó üvegenger.

Tükörijáték. Mozgásban lévő változás erezte. Felvillanás. Álomból kilépő alakváltó emlékezet. A határozatlan felé forduló várakozó pillantás. Érzészuhatagod halk zenébe szelídül. Árad felém. Napsugarakban fürdőző színek játéka a változatosság bizonytalan látszatában. Tudom, ki vagy. Érezlek ebben a valóságodban is. Többszólamú kórusodban vagyok veled. Titkodat érzem. Nincs olyan nap, hogy ne jelennél meg. Jössz lelkedben, önként. Elfogadlak olyanannak, amilyen vagy. Remegés. Az eget a földdel kötöd össze. Hiányt sikoltó rajzolat a szád szélén. Huszonnégy vén is eldobja majd koronáját.

Mária, a felszint szótlán erőd járják újra át. Új távlatba rendeződik minden, épül palotád, kerted. A szürke fénylő ezüstbe vált. Az áttetsző árnyjátékok életként csillannak meg. Átadod magad újra a csöndnek. Tanít találkozni. Hisz minden veled van már születésed óta. Semmi sincs késve még. Ki az, aki méltó rá? A bizonytalanság és bizonyosság között, az átmenet fodrozódó kételyén átüt majd ösztönöd súlyos pecsétje. Erzéki alakot ölt. Életed árama beléd hatol. Gyökeret versz ezen a földön és az egekbe hív a fényed. Angyali üzenet. Ragyogtasd rám színeidet! Nincsen semmi baj! Kicsi bizalom forrása, úgy lesz, ahogyan neked jó. Ritmusodat, zenédet hallok. Nincs már árnyékrajzolat. Színes látomása vagy a látszatra véletlennek, de mégsem az. Fájdalomból, sárból, aranyból, örömből minden szín rád tapad.

A ritmus elragad. Testedet-lelkedet átjárja fényed. Benned élő örök visszatérésem ez. Örök visszatérésem ez bennem. Te én vagyok. Én te vagy. Úgy vagy jó, ahogyan vagy. Hét arany gyertyatartó között járkálsz. Hét tündöklő csillag alatt alszol. Betlehemi jászol körül, arany, tömjén, mirha. „Pedig, ha tudnád...” - így kezdted, Mária. Üstökös csóvját rajzolod az égre... Angyali csatornákon üzensz. Tör elő fényed. Minden napomban ott vagy. Derült ég, a felhők felett, akkor is, ha lenn sűrű ködök járnak. Jelened örök. Lesz majd, de volt mindig is.

Mária. Betegek gyógyítója, szomorúak orvoslója. Ott vagy azoknál, akik vártak téged. Igen, eljön. Itt lesz. Hallok a hangomat? A lélek ereje, tündököl benned. Légy szívünk vídamsága! Mária, álmatat kérek, vidd Atyánk elé! „József erre fölébredt álmából, s úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, míg világra nem hozta fiát, akinek a Jézus nevet adta.” (Máté 1: 24 - 25)

A SZENT CSALÁD

PROKOP PÉTER ALKOTÁSA

FORRÁS:
SZENT ISTVÁN HÁZ - RÓMA